

University of Groningen

Case Note: ECLI:NL:CRVB:2020:442

Wever, M.

Published in:
 AB Rechtspraak Bestuursrecht

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
 Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
 2020

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):
 Wever, M. (2020). Case Note: ECLI:NL:CRVB:2020:442. AB 2020/327. Casenote over: Centrale Raad van Beroep, 25/02/2020, 19-2247 PW, ECLI:NL:CRVB:2020:442 *AB Rechtspraak Bestuursrecht*, 2020(34), 2209.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

AB 2020/327

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

25 februari 2020, nr. 19-2247 PW
(Mrs. A.B.J. van der Ham, J.J.A. Kooijman, Th. C.
van Sloten)
m.nt. M. Wever*

Art. 4:5, 6:4, 6:22, 7:2 Awb

NJB 2020/708

ABkort 2020/134

RSV 2020/83

ECLI:NL:CRVB:2020:442

Hoewel in de Awb geen termijn is genoemd voor het uitnodigen voor de hoorzitting, volgt uit het bepaalde in art. 7:4 lid 1 Awb dat deze termijn in elk geval langer tien dagen moet zijn.

Appellant heeft verder aangevoerd dat de rechtbank niet is ingegaan op zijn beroepsgrond dat de termijn tussen de uitnodiging voor de hoorzitting en de datum van de hoorzitting te kort was, zodat hij niet tijdig kon reageren en ten onrechte niet in bezwaar is gehoord. Deze beroepsgrond slaagt. Uit de gedingstukken blijkt dat appellant bij brief van 22 maart 2018 is uitgenodigd voor een hoorzitting op 29 maart 2018. Hoewel in de Awb geen termijn is genoemd voor het uitnodigen voor de hoorzitting, volgt uit het bepaalde in artikel 7:4, eerste lid, van de Awb – waarin is geregeld dat belanghebbenden tot tien dagen voor het horen nadere stukken kunnen indienen – dat deze termijn in elk geval langer dan tien dagen moet zijn. Vaststaat dat het college in dit geval niet aan deze termijn heeft voldaan. Gelet hierop moet worden geoordeeld dat het college bij de uitnodiging voor de hoorzitting, in strijd met artikel 7:2 van de Awb, een te korte termijn in acht heeft genomen.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 26 april 2019, 18/4286 (aangevallen uitspraak) tussen:

Appellant,

en

Het college van burgemeester en wethouders van Leiden (college).

Procesverloop

Namens appellant heeft mr. drs. R.P. Dielbandhoesing hoger beroep in gesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord. Het college heeft niet binnen de gestelde termijn verklaard gebruik te willen maken van het recht ter zitting te worden gehoord. Vervolgens heeft de Raad het onderzoek met toepassing van artikel 8:57, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gesloten.

Overwegingen

1. De Raad gaat uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellant heeft op 26 oktober 2017 een aanvraag ingediend om bijzondere bijstand op grond van de Participatiewet (PW) voor de legeskosten van een gehandicaptenparkeerkaart.

1.2. Bij brief van 26 oktober 2017 heeft het college appellant verzocht uiterlijk 3 november 2017 nadere gegevens te verstrekken. Het ging daarbij onder meer om een recente AOW-specificatie en specificaties van de inkomsten uit pensioen. Appellant heeft in een schriftelijke reactie hierop onder meer meegedeeld dat hij bij zijn aanvraag reeds bankafschriften heeft overgelegd, waaruit zijn AOW- en pensioeninkomsten blijken.

1.3. Bij brief van 9 november 2017 heeft het college appellant nogmaals de gelegenheid geboden uiterlijk 24 november 2017 de in 1.2 gevraagde gegevens te verstrekken. Het college heeft appellant er daarbij op gewezen dat, indien hij niet op tijd reageert of niet alle gevraagde gegevens inlevert, de aanvraag niet in behandeling wordt genomen. Appellant heeft aan dit verzoek geen gehoor gegeven en op dezelfde wijze gereageerd als is vermeld in 1.2.

1.4. Bij besluit van 14 december 2017, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 7 juni 2018 (bestreden besluit), heeft het college de aanvraag van appellant met toepassing van artikel 4:5 van de Awb buiten behandeling gesteld. Aan dit besluit heeft het college ten grondslag gelegd dat appellant de gevraagde informatie niet binnen de gestelde termijn heeft overgelegd. Daarbij heeft het college toegelicht dat enkel een bewijs van uitbetaling van het pensioen onvoldoende is om de hoogte van het pensioen te kunnen bepalen. Om exact de inkomsten te kunnen bepalen is de specificatie nodig.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

3. In hoger beroep heeft appellant zich op de hierna te bespreken gronden tegen de aangevallen uitspraak gekeerd.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

* M. Wever is universitair docent bij de Rijksuniversiteit Groningen.

4.1. Artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb bepaalt dat het bestuursorgaan kan besluiten de aanvraag niet te behandelen, indien de verstrekte gegevens en bescheiden onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking, mits de aanvrager de gelegenheid heeft gehad de aanvraag binnen een door het bestuursorgaan gestelde termijn aan te vullen. Van een onvolledige of ongenoegzame aanvraag is onder andere sprake indien onvoldoende gegevens of bescheiden worden verstrekt om een goede beoordeling van de aanvraag mogelijk te maken. Gelet op artikel 4:2, tweede lid, van de Awb, gaat het daarbij om gegevens die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover de aanvrager redelijkerwijs de beschikking kan krijgen.

4.2. Niet in geschil is dat appelland de gevraagde specificaties van zijn AOW- en pensioeninkomsten niet binnen de in de brief van 9 november 2017 gegeven hersteltermijn heeft verstrekt. Evenmin in geschil is dat appelland redelijkerwijs over de gevraagde gegevens kon beschikken. Appelland betwist dat de gegevens nodig zijn voor de beslissing op zijn aanvraag. Volgens appelland kan het college de hoogte van zijn inkomen bepalen aan de hand van de door hem overgelegde bankafschriften. Indien nodig kan het college zelf bij de belastingdienst en de Sociale Verzekeringsbank nadere gegevens opvragen.

4.3. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de specificaties nodig zijn om te kunnen controleren op welke wijze de belastingwetgeving (specifiek de heffingskortingen) is toegepast. Indien bijvoorbeeld heffingskortingen op het laagste inkomen worden toegepast en zij hiermee niet volledig verbuikt worden, is het netto-inkomen lager dan het zou behoeven te zijn. Ook kan het zo zijn dat op een inkomen inhoudingen plaatsvinden. Dit alles blijkt niet uit te bankafschriften.

4.4. Het college heeft op goede gronden verzocht om specificaties van de AOW- en pensioeninkomsten van appelland. Uit de in 4.3 weergegeven toelichting van het college blijkt dat deze gegevens noodzakelijk zijn voor een goede beoordeling van zijn inkomensituatie en daarom nodig voor de beslissing op de aanvraag. Daarbij komt nog dat bij aanvragen om bijstand de bewijslast van de bijstandbehoefte in beginsel op de aanvrager zelf rust. Het had dus op de weg van appelland gelegen de gevraagde specificaties te verstrekken.

4.5. Uit 4.1 tot en met 4.4 volgt dat het college op grond van artikel 4:5, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb bevoegd was de aanvraag buiten behandeling te laten. Wat appelland heeft aangevoerd, geeft geen aanleiding om te oorde-

len dat het college niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot buiten behandeling stellen van de aanvraag gebruik heeft kunnen maken.

4.6. Appelland heeft verder aangevoerd dat de rechtbank niet is ingegaan op zijn beroepsgrond dat de termijn tussen de uitnodiging voor de hoorzitting en de datum van de hoorzitting te kort was, zodat hij niet tijdig kon reageren en ten onrechte niet in bezwaar is gehoord. Deze beroepsgrond slaagt. Uit de gedingstukken blijkt dat appelland bij brief van 22 maart 2018 is uitgenodigd voor een hoorzitting op 29 maart 2018. Hoewel in de Awb geen termijn is genoemd voor het uitnodigen voor de hoorzitting, volgt uit het bepaalde in artikel 7:4, eerste lid, van de Awb – waarin is geregeld dat belanghebbenden tot tien dagen voor het horen nadere stukken kunnen indienen – dat deze termijn in elk geval langer dan tien dagen moet zijn. Vaststaat dat het college in dit geval niet aan deze termijn heeft voldaan. Gelet hierop moet worden geoordeeld dat het college bij de uitnodiging voor de hoorzitting, in strijd met artikel 7:2 van de Awb, een te korte termijn in acht heeft genomen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3128.

4.7. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De Raad ziet hierin geen aanleiding om aangevallen uitspraak en bestreden besluit te vernietigen. Het gebrek kan met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd, omdat aannemelijk is dat belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. In beroep en hoger beroep heeft appelland voldoende gelegenheid gehad om zijn standpunt naar voren te brengen en stukken over te leggen.

4.8. Uit 4.5 en 4.7 volgt dat het hoger beroep van appelland niet slaagt, zodat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd, met verbetering van de gronden, omdat de rechtbank zelf geen toepassing heeft gegeven aan artikel 6:22 van de Awb.

5. Aanleiding bestaat het college te veroordelen in de proceskosten van appelland. Deze kosten worden begroot op € 1.050 in beroep en € 525 in hoger beroep voor verleende rechtsbijstand, in totaal € 1.575. Ook wordt bepaald dat het college het door appelland in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 174 vergoedt.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevallen uitspraak;
- veroordeelt het college in de proceskosten van appelland tot een bedrag van € 1.575;
- bepaalt dat het college aan appelland het in beroep en in hoger beroep betaalde griffierecht van € 174 vergoedt.

Noot

1. Bovenstaande uitspraak verdient een korte annotatie vanwege de daarin gegeven duidelijkheid over de termijn die aan bezwaarmakers moet worden gegund tussen de uitnodiging en het moment van de hoorzitting in de bezwaarprocedure. Voor een bespreking van de rechtsvraag over het al dan niet ten onrechte buiten behandeling laten van een aanvraag, verwijs ik naar een annotatie van Koenraad en Bruggeman bij deze uitspraak die is verschenen in *USZ 2020/108*.

2. Appellant was bij brief van 22 maart 2018 uitgenodigd voor een bezwaarhoorzitting die op 29 maart 2018 plaats zou vinden. Appellant reageert niet op die uitnodiging. In beroep voert hij aan dat de tijd tussen het ontvangen van de uitnodiging en de hoorzitting te kort was, zodat hij niet kon reageren op de uitnodiging en daarom ten onrechte niet gehoord was.

De Centrale Raad oordeelt daarover dat hoewel in de Awb geen termijn is genoemd voor het uitnodigen voor de hoorzitting, uit het bepaalde in art. 7:4 lid 1 Awb – waarin is geregeld dat belanghebbenden tot tien dagen voor het horen nadere stukken kunnen indienen – volgt dat deze termijn in elk geval langer tien dagen moet zijn. In een uitspraak uit 2016 oordeelde de ABRvS al in vrijwel gelijke bewoordingen dat belanghebbenden minimaal een periode van tien dagen moet worden geboden tussen de uitnodiging en de datum van de hoorzitting (zie ABRvS van 23 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3128).

3. Opvallend is dat zowel de CRvB als de ABRvS onverkort de tiendagentermijn uit 7:4 lid 1 Awb als uitgangspunt nemen, terwijl uit de jurisprudentie van diezelfde rechters over de toepassing van die bepaling juist volgt dat die termijn niet fataal is. Het is niet zo dat als tussen de uitnodiging en de hoorzitting minder dan tien dagen liggen, er door de bezwaarmakers geen stukken kunnen worden ingediend. Tot het moment van het nemen van het besluit op bezwaar, dus ook korter op of zelfs na de hoorzitting, kunnen door belanghebbenden stukken worden ingediend waar het bestuursorgaan, gezien de verplichting tot de volledige heroverweging en de zorgvuldige voorbereiding van een besluit, in beginsel rekening mee heeft te houden (ABRvS 1 mei 2013, *AB 2013/167*, m.nt. Koenraad en ABRvS 21 november 2018, *AB 2019/98*, m.nt. Wever). Indien nodig kunnen 'te laat' ingebrachte stukken aanleiding vormen de hoorzitting te verplaatsen of om een tweede hoorzitting te organiseren.

Zoals Koenraad en Bruggeman schrijven in hun annotatie bij deze uitspraak, levert een uitnodiging korter dan tien dagen op de hoorzitting dan ook geen processueel nadeel voor bezwaarmaker

op. Indien door bestuursorganen op de juiste manier – dat wil zeggen: soepel – wordt omgegaan met de mogelijkheid stukken in te dienen, lijkt het mij geen probleem als er minder tijd zit tussen het versturen van de uitnodiging en de hoorzitting. Daarnaast lijkt een kortere termijn tussen de uitnodiging en de hoorzitting mij in elk geval niet problematisch als belanghebbenden daarmee instemmen (vgl. art. 7:4 lid 5 Awb). De hierboven genoemde uitspraken sluiten dat overigens niet uit.
M. Wever